

лѣтно време, че едва ли ще се намѣри нѣкой, който да не е изпитвалъ това удоволствие. Ако се надвесимъ надъ водата, ще видимъ въ нея образа си. По такъвъ начинъ и най-първобитния човѣкъ, по всѣка вѣроятностъ, е можалъ да види образа си върху гладката водна повърхнина. Ето кжде трѣбва да се търси първото огледало и заедно съ него и първитѣ образи на човѣка и предметитѣ върху тѣхъ.

Дълго време се изминало, докато човѣкъ се научилъ да приготвява излѣскани металични пластинки, образувани отъ смѣсъ на медъ съ олово. Върху тѣзи пластинки човѣкъ сжщо е виждалъ образа си. Но тѣзи металични огледала на въздуха скоро потъмнявали. По-късно, за да запазятъ тѣзи металически пластинки отъ действието на въздуха, нѣкои се сетили да ги покрятъ съ стъкло, както ние сега поставяме стъкло надъ портретитѣ.

Тѣй били изнамѣрени стъкленитѣ огледала.

Дълго време огледалата се правили така: върху кжсъ стъкло туряли оловенъ листъ и надъ него наливали живакъ, който разтварялъ оловото. Добитиятъ по тоя начинъ разтворъ има свойството добре да прилепва къмъ стъклото.

Учениятъ Либихъ изнамѣрилъ другъ по-добъръ способъ, а именно — върху стъклото се наливало разтворъ отъ сребро. Среброто следъ половинъ часъ се отаява и покрива стъклото се блестяща сребърна корица. После, за по-голѣма трайностъ, задната страна на огледалото се покрива съ боя.

Този способъ е много по-добъръ, защото така добититѣ огледала сж много по-свѣтли.

Ако се поставятъ едно до друго сребърно и живачно огледала, веднага се вижда, че живачното е много по-тъмно.